

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **RNDr. Bc. R. B.**
bytem X

proti
žalovanému: **Náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie
a vyšetřování ve věcech kázeňských**
se sídlem Praha 7, Strojnická 27

**o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a
vyšetřování ze dne 2. 2. 2018, č. j. PPR-32113-9/ČJ-2017-990131,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV ve věcech kázeňských č. 205/2017 ze dne 8. 9. 2017, ve znění rozhodnutí č. 237/2017 ze dne 6. 11. 2017. Uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k)

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 27. 2. 2017 v 11.45 hod. v Brně při jízdě služebním vozidlem zn. HYUNDAI i30, SPZ X, B 79706, během najíždění do průjezdu budovou č. p. 4 na ul. Obilní trh se plně nevěnoval řízení a zejména správně neodhadl boční odstup s ohledem na umístění tzv. kočárových kamenů umístěných u vjezdu, přičemž o ten umístěný po pravé straně ve směru jízdy zachytil a v důsledku toho došlo k poškození pravého prahu v místech pod pravými zadními dveřmi a odření laku pravých zadních dveří na služebním vozidle, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byl žalobci uložen kázeňský trest pokuta ve výši 1 500 Kč.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí, které spatřoval v následujícím:
3. Nesouhlasil se závěrem správních orgánů, podle kterého se škodní událost stala na místní komunikaci a měla tak být posuzována podle zákona o silničním provozu. Tvrdil, že ochranný rohový kámen je součástí budovy a nemůže být tedy současně součástí chodníku a ležet na něm, neboť chodník je veden okolo tohoto rohového kamene. Historická budova s portálem u vjezdu zde stála o století dřív než chodník. Tvzení, že rohový kámen se nachází na chodníku, dle žalobce nevyplývá ze zákona ani z vyjádření Úřadu městské části Brno – střed ze dne 28. 12. 2017. Žalobci tak nebylo zřejmé, ze kterých skutečností žalovaný vycházel při tvrzení, že rohový kámen se nachází na chodníku, a že nehoda se stala na místní komunikaci.
4. Tvrdil, že základní předpoklad dopravní nehody je událost v provozu na pozemní komunikaci. Duch zákona dle žalobce nepředpokládá, že za provoz na pozemní komunikaci bude považováno pomalé najíždění do průjezdu domu, který již není pozemní komunikací, kdy vozidlo je již téměř celým svým objemem v průjezdu a řidič nemůže žádným způsobem provoz na pozemní komunikaci ovlivnit, ani jej nemůže sledovat. Dle žalobce je obšírné popisování pojmu dopravní nehoda v napadeném rozhodnutí a jeho spojování s prošetřovaným skutkem irrelevantní, neboť pojem dopravní nehoda se ve výroku napadeného rozhodnutí nevyskytuje. Navíc v úředním záznamu o přestupku v silničním provozu sepsaném Policií ČR dne 28. 2. 2017, č. j. KRPB-5225/PŘ-2017-060206 je uvedeno, že událost není šetřena jako dopravní nehoda, ale jako přestupek v silničním provozu.
5. Namítal, že se žalovaný nevypořádal dle zákona s otázkou zavinění a způsobu spáchání přestupku. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, podle kterého je konstatování „*nesledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích*“ zřejmou písemnou nesprávností. Dle žalobce se jedná o nedbalostní práci prvostupňového orgánu, který pouze opisuje formulaci ze zákona, aniž by relevantním způsobem vyhodnotil skutkový děj, nebo neschopnost tohoto orgánu skutkový děj relevantním způsobem vyhodnotit.
6. Ke konstatování žalovaného, že žalobce jednoduše podcenil odbočovací manévr, načež došlo ke střetu s ochranným rohovým kamenem, žalobce uvedl, že žalovaný nemá vycházet z domněnek, nýbrž z ověřených skutečností. Kdyby žalovaný neodmítl prohlídku místa činu, mohl by se přesvědčit o obtížnosti nájezdu do průjezdu a o tom, co řidič před vjezdem do průjezdu musí učinit, o tom, co vidí řidič při vjezdu do průjezdu a při jeho průjezdu, o tom, kde se řidič a vozidlo nacházelo v okamžiku vzniku škodní události, a tedy o tom, že jeho domněnka o podcenění velikosti oblouku při odbočovacím

manévru je nesmyslná. Žalobce žádný oblouk při najíždění do průjezdu nepoužil, neboť stočil vozidlo kolmo k vozovce přímo ke vjezdu, což se stalo až po několikanásobném opětovném zacouvání a najetí před vjezd. Až poté, kdy bylo vozidlo v přímém směru ke vjezdu, kdy byl tedy ukončen odbočovací manévr, bylo možno do průjezdu vjíždět.

7. Dle žalobce odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132 se nedá aplikovat na projednávaný případ, jelikož se týká jízdy na vozovce, okolních vozidel, dopravního značení či povrchu vozovky, což nemá se šetřenou událostí žádnou souvislost.
8. Za zásadní pochybení považoval žalobce závěry žalovaného týkající se vědomé nedbalosti. Uvedl, že mu není zřejmé, z čeho žalovaný vychází, když konstatuje, že bez přiměřených důvodů žalobce spoléhal, že zájem chráněný zákonem neporuší. Žalobce věděl, že vjezd do průjezdu je problematický a věděl, že již mnohokrát zde došlo k obdobným poškozením služebních vozidel. Žalobce by za normálních okolností do průjezdu nejel. Jelikož však vozidlo bylo plně vyšetřovacími spisy, tak se žalobce rozhodl z důvodu jejich ochrany, použít vjezd do zadního traktu budovy a spisy stěhovat zadním vchodem, což bylo jediné správné a plně zodpovědné rozhodnutí. Aby žalobce předešel poškození vozidla, požádal kolegyni I. R., aby z vozu vystoupila a průjezdem ho navigovala. Žalovaný tuto skutečnost ignoroval.
9. Za nejzásadnější porušení zákona považoval žalobce neakceptaci návrhu na doplnění šetření o provedení výslechu I. R.. Žalobce zaslal poradní komisy žalovaného úřední záznam o škodní události č. j. NCOZ-2535-1/ČJ-2017-417600, ze kterého účast této kolegyně na zajištění vozidla vyplývá. Tvrzení žalovaného, že navržení výpovědi o navigování žalobce vykazuje znaky účelovosti je tedy tendenční a úmyslné. Tyto skutečnosti jsou v rozporu s tvrzením žalovaného, podle kterého se zabýval nejenom námitkami žalobce, ale i celou spisovou dokumentací. Na základě uvedeného vznikla žalobci pochybnost o nestrannosti žalovaného.
10. Dle žalobce se žalovaný neřídil § 180 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), když odmítl provést žalobcem navržené důkazy, a to výslech I. R. a prohlídku místa činu. Řádné zdokumentování skutkového děje je pro objektivní posouzení zásadní a nedá se nahradit podklady vypracovanými dopravním inspektorátem. Žalovaný všechny důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti, v napadeném rozhodnutí byly hodnoceny i důkazy nepodložené, často jen domněnky, či důkazy nepravdivé nebo irelevantní.
11. Závěrem žalobce vytýkal žalovanému, že vydal rozhodnutí po uplynutí lhůty stanovené zákonem. (§ 190 odst. 8 zákona o služebním poměru).

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný upozornil, že se žalobní námitky shodují s odvolacími námitkami, se kterými se žalovaný vypořádal již v rámci napadeného rozhodnutí. Z uvedeného důvodu navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že vycházel nejen z ustanovení zákona o silničním provozu a zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), ale i z náčrtku místa dopravní nehody, fotodokumentace na místě dopravní nehody a úředního záznamu o ohledání místa dopravní nehody. Fotografie pořízené na místě dopravní nehody příslušníky dopravního inspektorátu Městského

ředitelství policie Brno (dále jen „dopravní inspektorát“) jasně dokládají, že ochranný rohový kámen vyčnívající po pravé straně u vjezdu do budovy leží na chodníku v ul. Obilní trh v Brně. Spisový materiál byl žalovaným doplněn o vyjádření úřadu, který sdělil, že předmětný chodník je místní komunikací. Dle žalovaného je nepodstatné, čeho je rohový kámen součástí, stěžejním zůstává, že k dopravní nehodě došlo na komunikaci, která je místní komunikací. Tedy poškození služebního vozidla se událo jízdou na pozemní komunikaci, jejíž právní úpravu řeší zákon o silničním provozu. Ze sdělení úřadu, že ochranné rohové kameny jsou součástí budovy č. 4 v ul. Obilní trh, nelze dovozovat, že by již ta část chodníku od kolmé hranice ochranných rohových kamenů vyčnívajících na obou bocích vjezdu do budovy č. 4 v ul. Obilní trh nebyla místní komunikací a spadala by pod správu majitele budovy. Toto sdělení úřadu pouze dokládá skutečnost, že v případě poškození předmětných ochranných rohových kamenů vznikne škoda vlastníkově budovy č. 4 v ul. Obilní trh, jejíž jsou součástí. Za irelevantní žalovaný označil, do jaké části budovy žalobce služebním vozidlem narazil (zda do rohových kamenů či kupříkladu rovné zdi). Podstatné zůstává, že se tak stalo na pozemní komunikaci.

14. K označení události jako dopravní nehody žalovaný uvedl, že tato událost naplňuje definici uvedenou v § 47 zákona o silničním provozu a právě příslušníci dopravního inspektorátu tuto událost ve svých dokumentech pojmenovávají jako dopravní nehodu. Nelze tak mít pochyb o tom, že k dopravní nehodě skutečně došlo. Skutečnost, že příslušníci dopravního inspektorátu v poznámce úředního záznamu o přestupku v silničním provozu č. j. KRPB-5225/PŘ-2017- 060606 ze dne 28. 2. 2017 uvedli, že se nejedná o dopravní nehodu podléhající evidenci dopravních nehod, nemá na tuto skutečnost a na hodnocení skutkového stavu věci žádný vliv. Uvedená poznámka příslušníků jiného útvaru policie, kteří s žalobcem nevedli dotčené správní řízení, nemůže nic změnit na faktu, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky přestupku podle § 125c písm. k) zákona o silničním provozu tím, že porušil § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Dále uvedl, že je nepodstatné, že se část vozidla vyskytovala v průjezdu, podstatným zůstává, že žalobce narazil do překážky v místě, kde se předmětná část vozidla nacházela na pozemní komunikaci, nepochybně tedy došlo k dopravní nehodě, neboť ke střetu vozidla s překážkou došlo na pozemní komunikaci. K argumentaci žalobce, že řidič nemůže žádným způsobem jízdou vpřed provoz na pozemní komunikaci za sebou ovlivnit ani jej nemůže sledovat, je dle žalovaného krajně nepřipadná. Žalovaný má v obecné rovině za to, že řidič motorového vozidla musí mít po dobu jízdy přehled o pohybu celého motorového vozidla, nikoli jen jeho přední části. Samotným stylem jízdy vpřed lze ovlivnit pohyb též zadní části vozidla.
15. Upozornil, že nesledování provozu na pozemních komunikacích není výrokem prvostupňového rozhodnutí žalobci kladeno za vinu. Uvedená písemná nesprávnost v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, případně napadeného rozhodnutí.
16. K námitce neprovedení prohlídky místa dopravní nehody žalovaný uvedl, že by byla pro zjištění skutkového stavu věci nadbytečná, neboť místo dopravní nehody bylo dostatečně zachyceno ve fotodokumentaci, náčrtku místa dopravní nehody a úředním záznamu o ohledání místa dopravní nehody. Z provedeného šetření příslušníky dopravního inspektorátu bylo zjištěno, že se žalobce během najíždění do průjezdu budovou č. 4 v ul. Obilní trh plně nevěnoval řízení a správně neodhadl boční odstup od ochranných

rohových kamenů umístěných u vjezdu, přičemž se o ochranný rohový kámen umístěný po pravé straně ve směru jízdy zachytil a v důsledku toho poškodil pravý práh služebního vozidla v místech pod pravými zadními dveřmi a odřel lak pravých zadních dveří. Otázka, jakým způsobem žalobce do vjezdu najížděl, příp. jak se má do průjezdu správně najíždět, je pro předmětný skutkový stav bezpředmětná. Žalobce evidentně ideální postup při vjetí do průjezdu nedodržel, když zapříčinil dopravní nehodu, při níž poškodil služební vozidlo.

17. K odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132 uvedl, že na tento rozsudek neodkázal z důvodu totožnosti či obdobnosti skutkového stavu věci, nýbrž toliko pro poukázání na skutečnost, jaké povinnosti má řidič vozidla jako účastník provozu na pozemních komunikacích. V tomto obecném slova smyslu lze citovaný rozsudek označit za přílehlavý, neboť žalobce byl účastníkem provozu na pozemních komunikacích a musel dostát povinnostem řidiče.
18. K otázce zavinění uvedl, že případné motivy žalobce či důvody vjezdu služebním vozidlem do průjezdu nemají vliv na posuzování odpovědnosti žalobce za jednání mající znaky přestupku. Tato skutečnost má ovšem vliv na druh a výši kázeňského trestu, pročez k ní v tomto směru bylo přihlédnuto. Ze samotného tvrzení žalobce vyplývá, že se předmětného jednání dopustil z vědomé nedbalosti, neboť věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem o silničním provozu, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší.
19. K neakceptaci návrhu na výslech I. R. žalovaný uvedl, že nemanipuloval s fakty, neboť je pravdou, že v rámci probíhajícího kázeňského řízení se žalobce o kolegyni, které byla před projednávanou nehodou jeho spolujezdkyní, zmínil až v rámci podaného odvolání. Když nahlížel dne 19. 4. 2017 do spisového materiálu v rámci ústního jednání před nalézacím orgánem, nenamítl absenci jakýchkoli dokumentů, které by podle jeho názoru měly být stěžejní pro zjištění skutkového stavu věci. Pouze odkázal na své vyjádření v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 28. 2. 2017. Až v rámci nahlédnutí do spisu v odvolacím řízení žalobce doplnil do spisu úřední záznam o škodní události č. j. NCOZ-2535-1/ČJ-2017-417600 ze dne 1. 3. 2017, ve kterém byla již přítomnost kolegyně uvedena. Tyto dokumenty nebyly součástí předmětného spisu z toho důvodu, že se vztahují k řešení škodní události v rámci samostatného správního řízení sp. zn. NCOZ-2535/ČJ-2017-417600, a nikoli ke kázeňskému řízení. Žalovaný vyhodnotil návrhy žalobce na doplnění dokazování a došel k závěru, že je nadbytečné, aby bylo doplněno dokazování, neboť byl ve věci dostatečně zjištěn skutkový stav. Žádný svědek nemohl relevantně vyvrátit nezpochybnitelný fakt, že došlo k dopravní nehodě, za kterou je odpovědný žalobce, a to ani jeho spolujezdkyně. Doplnil, že není povinen provést všechny navrhované důkazy, je však povinen se těmito důkazními návrhy zabývat, a pokud jim nevyhoví, musí v rozhodnutí uvést, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.
20. Závěrem uvedl, že lhůta stanovená zákonem o služebním poměru je lhůtou pořádkovou a její nedodržení zákon o služebním poměru nespojuje s žádnými procesními důsledky. Pokud by měl žalobce za to, že v řízení docházelo k průtahům, měl možnost obrátit se na nadřízeného služebního funkcionáře s žádostí o provedení opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, což neučinil.
21. V replice ze dne 21. 6. 2018 žalobce setrval na svých tvrzeních uvedených v podané žalobě.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
23. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
24. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
 - Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.
 - Podle § 1 písm. a) zákona o silničním provozu tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích.
 - Podle § 2 písm. a) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona účastník provozu na pozemních komunikacích je každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích.
 - Podle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu dopravní nehoda je událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu.
 - Podle § 12 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích pokud nejsou samostatnými místními komunikacemi, jsou součástí místních komunikací též přilehlé chodníky, chodníky pod podloubími, veřejná parkoviště a obratiště, podchody a zařízení pro zajištění a zabezpečení přechodů pro chodce.
 - Podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace se dělí na tyto kategorie: místní komunikace.
 - Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.
25. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
26. Pro posouzení, zda při hodnocení kázeňského přestupku mělo být postupováno podle zákona o silničním provozu, či nikoliv, považuje soud za rozhodné místo, kde došlo ke střetu služebního vozidla s ochranným rohovým kamenem (kočárovým kamenem). Došlo-li ke střetu na pozemní komunikaci, bude pro posouzení věci podle § 1 písm. a) zákona o

silničním provozu ve spojení s § 2 písm. a) tohoto zákona rozhodná právní úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Nedošlo-li ke střetu na pozemní komunikaci, nelze úpravu obsaženou v zákoně o silničním provozu aplikovat. Naopak za nerozhodnou považuje soud otázku, zda ochranný rohový kámen je součástí domu č. p. 4 na ulici Obilní trh, či nikoliv.

27. Z úředního záznamu o škodní události ze dne 1. 3. 2017, č. j. NCOZ-2535-1/ČJ-2017-417600, sepsaného žalobcem, stejně jako z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 28. 2. 2017, č. j. KRPB-52225/PŘ-2017-060206-PRO, vyplývá, že ke střetu služebního vozidla s ochranným rohovým kamenem došlo před objektem domu č. p. 4 na ulici Obilní trh, konkrétně na chodníku, kdy služební vozidlo bylo při vjezdu do průjezdu předmětného domu poškozeno o ochranný rohový kámen, nacházející se před tímto domem. Ke střetu tak došlo na chodníku, nikoliv např. v průjezdu domu, apod. Předmětný chodník je dle § 12 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích ve spojení se sdělením Úřadu městské části města Brna, Brno – střed, ze dne 28. 12. 2017, č. j. MCBS/2017/0217413/KALL, místní komunikací. Místní komunikace je ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) pozemní komunikací. Z výše uvedeného vyplývá, že ke kázeňskému přestupku došlo na pozemní komunikaci. Správní orgány nepochybyly, když kazaňský přestupek posoudily podle zákona o silničním provozu. Námitka žalobce, podle které kázeňský přestupek neměl být posuzována podle zákona o silničním provozu, tak není oprávněná.
28. Žalovaný rovněž nepochybil, když v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí při popisu kázeňského přestupku použil pojmu dopravní nehoda. Dopravní nehodou je ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu jakákoliv událost v provozu na pozemních komunikacích, která se stala na pozemních komunikacích, a při níž došlo ke škodě na majetku, a to v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu. Popis vzniku poškození předmětného služebního vozidla tak, jak jej popsal žalobce v úředním záznamu o škodní události ze dne 1. 3. 2017, č. j. NCOZ-2535-1/ČJ-2017-417600, naplňuje všechny znaky dopravní nehody podle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. K předmětné události došlo na pozemní komunikaci. Při této události vznikla škoda na služebním vozidle, spočívající v poškození pravého zadního prahu ve výši cca 20 000 Kč. Ke škodě pak došlo při pohybu vozidla, konkrétně při vjezdu do průjezdu domu č. p. 4 na ulici Obilní trh. S ohledem na uvedené má soud za to, že podmínky § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu byly splněny. Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že pojmu dopravní nehoda nebylo využito ve výroku, ale toliko v odůvodnění rozhodnutí. Stejně tak na hodnocení soudu nemůže mít vliv poukaz žalobce na úřední záznam dopravního inspektorátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. KRPB-52225/PŘ-2017-060206-PRO. Dopravní inspektorát se povahou jednání žalobce blíže nikterak nezabýval. Uvedená poznámka pak byla učiněna pouze pro evidenční účely o způsobu šetření předmětné události, a nelze z ní nikterak usuzovat na charakter projednávané události. Obecně pak i v důsledku přestupku v silničním provozu může dojít k dopravní nehodě.
29. Za irelevantní soud považuje tvrzení žalobce, podle kterého se v projednávaném případě jednalo o pomalé najíždění do průjezdu domu. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) tohoto zákona blíže nevymezuje způsob, jakým může být přestupek spáchán, když klade důraz na povinnost řidiče plně se věnovat řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemní komunikaci. Z uvedeného důvodu má soud za to, že uvedený přestupek lze spáchat i pomalým najížděním do průjezdu domu.

30. Rovněž za neoprávněné považuje soud tvrzení žalobce, podle kterého bylo vozidlo téměř celým svým objemem v průjezdu. Z výše uvedeného vyplývá, že pro posouzení věci je rozhodné, kde došlo ke kázeňskému přestupku, nikoliv kde se nacházela větší část vozidla. Ke kázeňskému přestupku došlo na pozemní komunikaci (viz bod 26).
31. Nerozhodné je i tvrzení žalobce, že nemohl ovlivnit provoz na pozemní komunikaci. Odpovědnost za kázeňský přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) tohoto zákona není podmíněna ovlivněním provozu na pozemní komunikaci.
32. K námitce žalobce, podle které nelze sdělení prvostupňového orgánu, podle kterého nesledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích, považovat za zřejmou písemnou nesprávnost, soud uvádí, že z hlediska soudního přezkumu tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí jeden celek. Žalovaný je ve smyslu § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru oprávněn závěry prvostupňového orgánu korigovat. V projednávaném případě žalovaný zjistil, že v odůvodnění rozhodnutí je uvedena skutečnost, že žalobce nesledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích, přičemž tato skutečnost neměla podklad v předloženém spisovém materiálu. V návaznosti na uvedené zjištění žalovaný označil konstatování, podle kterého žalobce nesledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích, za zřejmou písemnou nesprávnost. Jinými slovy předmětnou skutečnost z prvostupňového rozhodnutí vypustil. S výše uvedeným hodnocením žalovaného se soud ztotožňuje. Je přitom nerozhodné, jakým způsobem tato nesprávnost vznikla, tj. nedbalostní prací, případně neodpovídajícím vyhodnocení skutkového stavu. Uvedená zřejmá písemná nesprávnost nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.
33. Žalovaný nepochybil, jestliže neprovedl prohlídku místa činu, respektive dopravní nehody. K výše uvedené námitce soud uvádí, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009-48) vyplývá, že správní orgány nejsou povinny provést žalobcem navržené důkazy, jsou však povinny důvody takového postupu náležitě zdůvodnit. V projednávaném případě žalovaný považoval prohlídku místa dopravní nehody za nadbytečnou, neboť místo dopravní nehody bylo dostatečně zachyceno ve fotodokumentaci místa nehody, náčrtku místa dopravní nehody a úředního záznamu k ohledání místa dopravní nehody. Na základě předloženého spisového materiálu soud přisvědčuje závěru žalovaného, že provedení důkazu, spočívajícího v prohlídce místa dopravní nehody, bylo nadbytečné. V předloženém spisovém materiálu (náčrtku místa dopravní nehody a zejména úředního záznamu k ohledání místa dopravní nehody, jehož součástí je odpovídající fotodokumentace) je místo dopravní nehody dostatečným způsobem zdokumentováno. Jinými slovy z předloženého spisového materiálu je situace na místě dopravní nehody zcela zřejmá, respektive ze spisového materiálu vyplývá složitost manévru, spočívajícího v odbočení do průjezdu předmětného domu. Prohlídka místa kázeňského přestupku by tak nepřinesla žádné nové skutečnosti, které by mohly jakýmkoliv způsobem ovlivnit zjištěný skutkový stav.
34. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého je domněnkou žalovaného, že žalobce podcenil odbočovací manévr. Toto konstatování považuje soud za zcela racionální a logický závěr žalovaného při popisu skutkového děje, kdy žalobce při manévru, spočívajícím v odbočení do průjezdu předmětného domu poškodil služební vozidlo. Kdyby žalobce situaci odhadl odpovídajícím způsobem, k poškození služebního vozidla by nedošlo.

35. Soud považuje za zcela relevantní odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že uvedený odkaz žalovaný učinil ve vztahu k odpovědnosti řidiče provádět pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce neustále pod kontrolou a nikoliv ve vztahu k situaci na místě dopravní nehody, tj. k vozovce, okolním vozidlům, dopravního označení a povrchu vozovky, jak tvrdí žalobce. S ohledem na skutečnost, že výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu byl použit zcela obecně a v souvislosti s odpovědností řidiče za prováděné úkony, je odkaz žalovaného na uvedený rozsudek zcela přiměřený.
36. K tvrzení žalobce, podle kterého mu není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel při konstatování, že žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal, že zájem chráněný zákonem neporuší, soud uvádí, že uvedené konstatování bylo učiněno ve vztahu ke způsobu zavinění. Způsob zavinění má vliv na druh a výměru trestu, přičemž právní předpisy rozlišují úmysl a nedbalost. Žalovaný pak toto konstatování uvedl v návaznosti na závěr, že předmětný přestupek byl spáchán vědomou nedbalostí, která je vymezená v § 4 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle tohoto ustanovení je přestupek spáchán z vědomé nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. V projednávaném případě z obsahu spisového materiálu stejně jako z podané žaloby vyplývá, že si žalobce složitosti odbočovacího manévru, respektive situace na místě dopravní nehody byl vědom, tj. věděl, že odbočením do průjezdu může dojít ke kázeňskému přestupku. Žalobce však zároveň spoléhal na to, že ke kázeňskému přestupku nedojde. Kdyby tomu tak nebylo, tj. žalobce by chtěl poškodit vozidlo, pak by musel být přestupek spáchán závažnější formou zavinění, a to úmyslem. Pohnutky pro vjezd do průjezdu předmětného domu nemají z hlediska zavinění na posouzení věci žádný vliv.
37. K námitce, spočívající v neprovedení důkazu výsledkem I. R., soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný provedení tohoto důkazu považoval za nadbytečné z hlediska soudního přezkumu, neboť její případná výpověď o navigování žalobce, vykazuje znaky účelovosti a není s to posunout skutkový stav směrem k vyvinění žalobce z dopravní nehody. Poznamenal, že pokud by žalobce skutečně plně věnoval svou pozornost řízení vozidla v této náročné situaci, k dopravní nehodě by nedošlo. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný odůvodnil neprovedení důkazu dvěma skutečnostmi, a to účelovostí a dále nadbytečností. Z hlediska soudního přezkumu první z uvedených důvodů, tj. účelovost tohoto výsledku, neobstojí. Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývá, že v úředním záznamu o škodní události ze dne 1. 3. 2017, č. j. NCOZ-2535-1/ČJ-2017-417600, žalobce skutečně uvedl, že jej navigovala kolegyně I. R. Soudu tak není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru o účelovosti tohoto důkazu. Nicméně s druhým z uvedených důvodů pro neprovedení důkazu výsledkem I. R., tj. nadbytečností, se soud ztotožňuje. Žalovaným byl zjištěn skutkový stav věci pro účely řízení o přestupku, tj. odpovědnost žalobce za přestupek, dostatečně (viz úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný se žalobcem dne 28. 2. 2017, č. j. KRPB-52225/PŘ-2017, náčrtek místa dopravní nehody, úředním záznamem dopravního inspektorátu ze dne 9. 3. 2017, č. j. KRPB-52225-3/PŘ-2017-060206-PRO, odevzdáním věci dopravním inspektorátem ze dne 14. 3. 2017, č. j. KRPB-52225/PŘ-2017-060206-PRO, a záznamem o ústním jednání ze dne 19. 4. 2017, č. j. NCOZ-3352-4/ČJ-2017-417600). Z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že žalobce řídil služební vozidlo, které bylo při odbočování do průjezdu domu č. p. 4 na ulici Obilní trh poškozeno o pravý

rohový kámen tohoto domu. Samotná skutečnost, že žalobce byl při vjezdu do předmětného domu navigován, nezavazuje žalobce odpovědnosti za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Je to totiž pouze žalobce, kdo je povinen se plně věnovat řízení vozidla. Skutečnost, že v projednávané věci došlo k poškození služebního vozidla, jednoznačně dokládá, že se žalobce řízení vozidla plně nevěnoval. V opačném případě by totiž k poškození služebního vozidla nedošlo.

38. Soud přisvědčil tvrzení žalobce, že v daném případě nebyla dodržena lhůta pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 26. 9. 2017. O podaném odvolání bylo rozhodnuto až dne 2. 2. 2018, tj. po uplynutí více jak 4 měsíců. Nicméně lhůta k vydání rozhodnutí, upravená v § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, je lhůtou pořádkovou, která je stanovena za účelem efektivity řízení. Překročení této lhůty není samo o sobě způsobilé vyvolat nezákonnost vydaného rozhodnutí nebo procesního postupu. K obdobnému závěru pak dospěl i NSS v rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41. S ohledem na výše uvedené soud neshledal námitku žalobce důvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Soud tedy neshledal žalobcem tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

VI. Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. března 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu